

Fletcherové a Velká pardubická

Josef VOŽenílek, Staré Čivice

TÁTA BY MĚL RADOST ...

Jako malého kluka vodil mne táta na Zlatou přílbu, letecké dny a zvláště na Velkou pardubickou. Na tuto většinou se starší sestrou Annou. Dostihů se zúčastňoval ještě dlouho po svých osmdesátinách. Na kole jezdil k „zahrádkám“.

Protože táta neoplýval jako dělník na stavbě pozemskými statky, hodil se nám „volňásek“. Chodili jsme na Zlatou do popkovické zatáčky. Tam mne táta vysadil přes plot na dřevěnou boudu s lepenkovou střechou a vylezl si za mnou. Z této tribuny jsem viděl všechny Zlaté přílby, třetí počínaje. Později už jsem chodil dovnitř sám. Tak jsem viděl nejen nehodu létajícího Dána Sorensena, ale i Van Polderwarta, Němečka ...

Na letecké dny jsme chodili za popkovické domky u hřiště. Jen jednou jsem byl až u hangáru a zblízka sledoval přípravu k vystoupení slavného F. Nováka, potom přípravu celé skupiny, její start i let letadla, spoutaných lanem. Novák, Široký a Hubáček. To byl pojem ...

Velkou pardubickou jsem jako malý kluk prožíval vždy na stejném místě - za hangárem VAPu. Tam nebylo vidět všechny dostihy. Bylo to mimo vlastní areál závodiště. Cestou jsem nikdy nezapomněl proběhnout se po betonovém nápisu PARDUBICE na louce mezi lesem a hangárem, sloužícím jako orientační pomůcka při létání.

Táta měl koně moc rád. Vždyť v 11 letech byl úplný sirotek a spolu s početnými sourozenci se museli živit sami. Koně byli jeho prací a láskou. Tyto vlastnosti se u něho projevovaly i při dostizích. Obdivoval jsem ho, když upevňoval koni uvolněnou bandáž na noze, nebo pomáhal jezdcovi do sedla po pádu. Dovedl pobídnout koně přes překážku i zadržet jej při pádu jezdce.

Ten „náš“ skok nebyl nijak veliký. Myslím, že to bylo jednoduché bradlí před živým plůtkem s doskokem o něco výše. Potom koně točili doleva podél okraje letištní plochy.

Jednou sestra neposlušně odběhla k následujícími skoku. Stala se tak bezděky svědkem tragédie Rudolfa Poplera. Bylo to 16. října 1932. Sestra ten den slavila svoje dvanácté narozeniny. Protože nám táta již dříve o Poplerovi doma vyprávěl, věděli jsme, co se stalo.

Když jsem byl větší kluk, chodili jsme již dovnitř. Tak jsem se stal svědkem přípravy klisny Vahne přímo u boxů. Táta a syn - Němci - vlhčili pomocí vody a houby „bandáže“ na nohách své naděje. Jména jsem již zapomněl. Ten den byl slavný. Norma v sedle se slečnou Latou Brandisovou zvítězila!

Když jsme šli po dostizích večer domů, dovedl nás táta na dvůr u Topičů v Popkovicích, kde někoho znal. Ukázal nám ve stáji Normu, plavou krasavici. Říkal, že je to „Falba“. Stála v čistě

vybílené stáji na čerstvé podestýlce a kulila na nás své krásné, velké oči.

Táta již nežije. Zemřel v březnu 1976 dva měsíce po svých 90. narozeninách, když se poranil na hlavě při pádu ze schodů. Nedožil se již svatby svého nejmladšího vnuka Jaromíra. Jarda, jak mu všichni říkáme, si vzal za ženu Soňu Fletcherovou.

Kdo se zajímá o historii Velké, nebo četl některou z knížek o ní, zná trojnásobného vítěze Velké a jejího sedmnáctinásobného účastníka Richarda Harry Fletchera. Naposledy zvítězil v 17. roku VP v sedle Lady Anne v roce 1891. /Předtím r. 1886 kůň Hanno a 1889 na koni Parisis/.

Neznáme den, kdy se narodil. Měl 8-9 dětí, přesně to také nikdo neví. Z těchto dětí jsou známy dvě dcery - Marie a Anna a jeden syn - Arnošt. Roy Fletcher. Narodil se 9.7.1894 v D. Wagram - Vídeň.

Arnošt Roy - pro svoje rudé vlasy zvaný „Červenáček“ - pracoval jako podkoní a jockey ve stájích hraběte Thurn-Taxis v Loučeni. V době sňatku bydlel ve Velké Chuchli a pracoval jako jockey. Měl anglickou státní příslušnost. Snad jel také Velkou, ale nedokončil.

Manželům Barboře a Arnoštu Royovi Fletcherovým se narodily dcery Marie - 1925, Vlasta - 1927 a Ludmila - 1930. Jako poslední se v roce 1936 narodil syn Karel. To je otec Soni, dnes Klimentové.

Dcery Arnošta Roye se měly k světu. První má 9, druhá 4 a třetí 3 děti. Všechny děti žijí.

Jejich bratr Karel má také dvě dcery - Soňu a Martinu, jako druhé z jeho dětí se narodil syn Petr. I ten vzorně udržuje tradici rodu /má od roku 1986 dceru Markétu a v roce 1988 syna Petra/.

Dva synové Soni Klimentové, rozené Fletcherové, Petr - narozený v roce 1979 - a Jan - narozený v roce 1982 - mají vlasy jako jejich pradědeček Roy. Jejich máma jednou v létě roku 1988 říkala: „Kluci mají vlasy po nějakém prapředkovi. Ten podle Zemědělských novin vyhrál Velkou pardubickou“. Byl to Irčan.

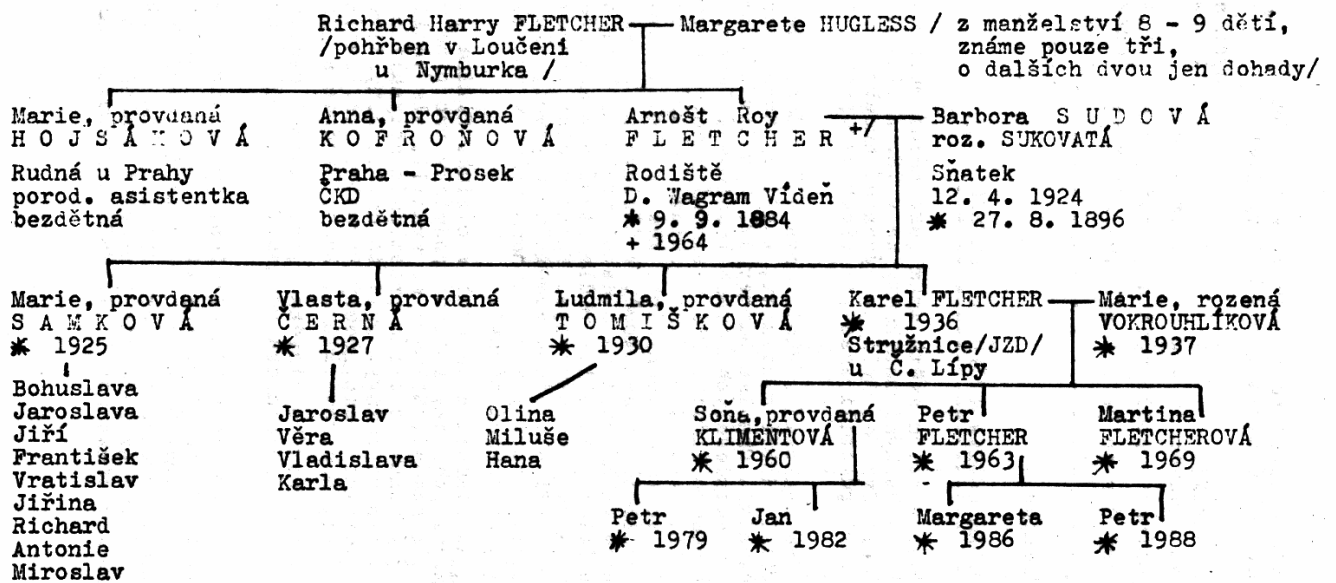
A to byl začátek všeho. Tak dlouho jsem otravoval Soňu, až pracně sestavila rodokmen, začínající Richardem Harry Fletcherm. Rodný a oddací list dědečka Arnošta Roye posloužil jako oficiální doklad.

Richard Harry Fletcher byl pohřben na hřbitově v Loučeni, blízko Nymburka. Arnošt Roy, který odešel z tohoto světa dobrovolně v roce 1964, spí svůj věčný sen na hřbitově ve Stružnici u České Lípy. Tam žil ve velké, dřevěné roubené chalupě, kterou dnes slouží jeho potomkům jako rekreační a hospodářské stavení.

in/ zprávy Klubu přátel Pardubice 1990

R O D O K M E N R. H. F L E T C H E R A

+ / Arnošt Roy FLETCHER

zpočátku jako podkoní a jockey
ve stájích hr. Thurn-Taxis v Loučeni
Bydliště v době sňatku - Velká Chuchle.
Zaměstnání - jockey.
Anglický státní příslušník / Manchester/

Podklady : Rodný list A.R.F.
Oddací list A.R.F.
/ výpovědi
příbuzných /

Zpracovala : Soňa Klimentová
Nejedlého 281
ZANOV u Č. Lípy 47107